

Από του βίο του αγίου Σάββα

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 5 Δεκεμβρίου, 2020

(5 Δεκεμβρίου)

Όταν ο μέγας πατέρας Σάββας ήταν νέος και ζούσε στις Φλαβιανές (μονή στην Καππαδοκία), τα χέρια του δεν ησύχαζαν ποτέ: όταν δεν τα είχε υψωμένα προς τον Θεό προσευχόμενος, έκανε συνεχώς κάποια εργασία, έτσι ώστε να μη χαλαρώσει ούτε στιγμή ο νους του και μπορέσει κρυφά ο εχθρός να εισχωρήσει απαρατήρητος. Αυτό έκανε την αρετή του να πετά ψηλά, και ο ίδιος ξεπερνούσε στην υπακοή, την ταπείνωση και σε όλα τα άλλα ευαγγελικά κατορθώματα όλη την εκεί αδελφότητα, που ήταν γύρω στους εβδομήντα.

Ωστόσο, ο μέγας Ευθύμιος, όντας σε τέτοια θέματα άριστος παιδαγωγός, καθώς είχε περάσει ο ίδιος στην πράξη από όλους τους πνευματικούς αγώνες, όταν είδε τον Σάββα νέο ακόμη, σκέφτηκε ότι η προθυμία του ίσως είναι ένας πρόσκαιρος ενθουσιασμός χωρίς τη βαρύτητα που δίνει η βαθύτερη σκέψη. Δεν του επέτρεψε λοιπόν να ζήσει μαζί με τους μοναχούς της λάυρας, προτού περάσει από όλη τη μοναχική αγωγή σε κοινόβιο και δείξει σε αυτήν την απαιτούμενη ακρίβεια.

«Δεν είναι καθόλου σωστό, παιδί μου», του είπε, «ενώ είσαι νέος, να κατοικείς στη λαύρα. Αυτό ούτε τη λαύρα ωφελεί, ούτε σ' εσένα ταιριάζει. Αν θέλεις να με ακούσεις, πήγαινε τώρα στο κάτω μοναστήρι, στον αββά Θεόκτιστο, και είμαι βέβαιος ότι κοντά του θα ωφεληθείς πάρα πολύ».

Ο μακάριος Σάββας υπάκουσε στα λόγια αυτά, επειδή κοντά στα άλλα είχε εξασκηθεί και στην υπακοή, και υποσχέθηκε ότι θα κάνει με προθυμία όλα όσα τον προστάξει. «Αυτό ήθελα», πρόσθεσε, «και γι' αυτό κατέφυγα σ' εσένα, για να σωθώ με τη βοήθειά σου».

Ο Ευθύμιος τότε τον έστειλε αμέσως στον μακάριο Θεόκτιστο, ζητώντας από εκείνον να τον φροντίζει πολύ, γιατί, όπως είπε, έβλεπε ότι επάνω στον νέο είχε χυθεί πλούσια η χάρη του Πνεύματος και ότι σε λίγον καιρό θα γεμίσει με τη δόξα του όλη την οικουμένη - πράγμα που έγινε και απέδειξε αληθινά τα προφητικά του λόγια.

Έτσι λοιπόν ο άγιος Σάββας έγινε υποτακτικός του μακαρίου Θεοκτίστου και παρέδωσε ανεπιφύλακτα όλο τον εαυτό του στον Θεό και κυριεύτηκε πέρα για πέρα από τον θεϊκό πόθο. Και επειδή ήξερε ότι έχει διπλή σύσταση, εννοώ από ψυχή και σώμα, γι' αυτό επινόησε και διπλή άσκηση, κοπιάζοντας άλλοτε με το σώμα και άλλοτε με την ψυχή.

Από τη μια περνούσε όλη τη μέρα με σωματικούς κόπους, από την άλλη έμενε τις νύχτες άπνους με τις προσευχές. Πότε κουβαλούσε νερό, πότε μετέφερε ξύλα, και τις εργασίες όλων, όσοι είχαν κάποιο διακονήμα, αυτός τις έκανε καλύτερα, γιατί, πέρα από την ψυχική του ανδρεία, ήταν και στο σώμα ψηλός και ρωμαλέος.

Αυτός ανέλαβε διαδοχικά διάφορα διακονήματα, και μάλιστα και τη φροντίδα των μουλαριών. Επιπλέον πήγαινε πριν από όλους στην εκκλησία και έφευγε τελευταίος, και συμμετείχε με προθυμία στις ιερές ακολουθίες. Και επάνω από όλα αυτά έβαζε ως ιερό επιστέγασμα την υπακοή και την εγκράτεια. Γι' αυτό και σε όλους τους μοναχούς προκαλούσε θαυμασμό το πώς μια τόσο νεαρή ηλικία τη στόλιζε το στεφάνι των αρετών και της τελειότητας.

(Από το βιβλίο: ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟΣ, τόμος Β', Υπόθεση Γ', σελ. 59. Εκδόσεις "Το Περιβόλι της Παναγίας", Θεσσαλονίκη 2003)

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή ψηφ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org)